

عنوان مقاله:

بررسی ویژگی های بیوفیلیک در باغ های ایرانی

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

صدیقه سلیمانی شیجانی - دکتری معماری منظر، مدرس مدعو گروه معماری دانشگاه گیلان

فاطمه صادقی - دانشجوی کارشناسی معماری دانشگاه گیلان

سپیده احمدی فر - دانشجوی کارشناسی معماری دانشگاه گیلان

مژده قلی پور

نیکو ریاضی

خلاصه مقاله:

معماری بیوفیلیک به عنوان یکی از سبک های جدید معماری نیاز ذاتی انسان به طبیعت را مورد تامل قرار می دهد. این سبک در دهه های اخیر با اقبال خوبی از سوی معماران طبیعت گرا مواجه شده است. اگرچه در گذشته کلید واژه های مرتبط با بیوفیلیک و اصول طراحی این سبک به شکل مدون امروزی آن تعریف نشده بود، در بسیاری از بناها و باغ های تاریخی توجه به مفاهیم و ارزش های بیوفیلیک به وضوح مشاهده می شد. مصادیق این حقیقت در میان باغ های ایرانی نیز به چشم می خورد. با این وجود در ایران معاصر، به رغم معرفی بیوفیلیک، بناها و پارک های پهرمند از مفاهیم بیوفیلیک کم تعداد می باشند. لذا ضرورت پرداختن به ویژگی های بیوفیلیک در پژوهش های معماری انکارناپذیر است. هدف مقاله ی حاضر بررسی بازتاب دغدغه های بیوفیلیک در باغ های تاریخی ایران بوده و نه ارزش بیوفیلیک در آن مورد بحث واقع شدهو بخش نخست پژوهش پیش رو به روش تحلیل محتوای نوشتاری و با استفاده از اسناد کتابخانه ای در حوزه ی معماری بیوفیلیک تکمیل شده و بخش دوم آن به روش توصیفی-تاریخی بررسی نمونه هایی از باغ های ایرانی با تکیه بر معیارهای نه گانه در برگرفته است. نمونه های موردی هدفمند در مقاله ی حاضر شامل باغ هشت بهشت اصفهان از دوره ی صفوی و باغ شاهزاده ماهان از دوره ی قاجار بوده اند. در نه ویژگی بررسی شده، قابل مشاهده است که بعضی خصوصیات مشابه هستند که از میان آنها می توان به جریان داشتن آب به عنوان محور تقارن در باغ ها، وجود درختان متنوع و تغییر جهت رود برای استفاده در باغ و آبیاری درختان نام برد.

کلمات کلیدی:

معماری بیوفیلیک، باغ ایرانی، باغ شاهزاده ماهان، باغ هشت بهشت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1959038>

